

“... QUI NO MORI DEL LLAMP MORI DEL TRO ... ”

Com a diure “...de morir se té!” o també “... una excusa hi vol a la mort”. I així podem anar endavant fins a mos estracar. Aqueixa és la vida, i també si l'argument és poc agradable és menester a l prendre així con ve. Quantes voltes no mos és capitat de entendre diure: “És mort lo tal...”, i mos informem lego de cosa és mort, fent lego mateix totes les xatxares i les consideracions de circumstància: “L'obscur! i pensar que... s'és salvat de una malaltia i ara és mort de una altra!”. i així vanen endavant les discussions, quasi sempre sense arribar a una conclusió, o millor la conclusió fóra que lo tal, o de una manera o de l'altra és mort. Temps enrere hi havia poca coneixença de les malalties i doncs quan u moriva, tot el demés no se sabiva la causa, i se dieva: “Teniva una dolor al costat...” o altres símptomes, que no revelaven o ajudaven a individuar de manera immediata i certa la malaltia, que avui, al contrari, les tècniques modernes i maquinaris d'avantguarda posen ben en evidència amb tots los particulars de qualsevol part del nostre cos. Gràcies així a les recerques, tècniques i fàrmacs i moderns la nostra vida s'és allongada abastant. Però, no obstant tot això, se mori lo mateix també sense ... necessitat: basta lligir los jornals, sobretot lo diumenge al maití o lo dilluns, i veure les morts dels incidents sobretot joves, i a voltes se té l'impressió de lligir

un butlletí de guerra. Són morts de atribuir solament a la casualitat o al destí, o no hi ha també una bona dosis de inconsciència? Grans discussions, debats en totes les televisions per analitzar les causes de tantes morts que el més de les voltes les causes són per inconsciència vera pròpia de tants joves que fanen ús de drogues o alcohol, i no obstant tots los recomanacions sem sempre de cap i de nou.

S'entén parlar de tantes malalties que caracteritzen la civilitat moderna, així com les altres èpoques han tengut per exemple les pestes o el còlera, que tantes morts han sembrat en quasi tots els països.

És que per l'home, a tort o a raó, la mort és l'ultima cosa la qual se vol pensar, avui més que mai: sempre més de pressa, sempre més egoistes, sempre més indiferents als valors que compten, se pensa sobretot a diventar rics i potents, creient que quan arriba l'hora mos portem tot a fato.

Hi ha un orde de frares en el qual la nit passa un frare sonant una campana i dient als altres frares que se troben a les cel·les: “Germà, recorda-te que tens de morir...”

Doncs, si reflectíssim bé i penséssim amb una mica de lògica i tenguéssim més estima de la nostra vida, arribarívem a la conclusió que tengerívem de eliminar almanco aquelles causes, que més de una volta depenen de nosaltros.

Vito Loy